

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
КАКВО ВСЪЩНОСТ СЕ
СЛУЧИ В ПЕРУ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Когато Върховният съвет на перуанските магьосници забрани на Магнус Бейн да стъпва в Перу, това беше тъжен момент в неговия живот. И не защото обявленията с образа му, които се разпространяваха сред долноземците на Перу, бяха крайно неласкателни, а защото Перу бе едно от любимите му места. Там беше преживял много приключения и имаше прекрасни спомени, като се започне от хиляда седемстотин деветдесет и първа година, когато покани Рейгнър Фел да се присъедини към него на весела туристическа обиколка из Лима.

1791 г.

Магнус се събуди в крайпътния хан близо до Лима и щом се издокара с бродирана жилетка, бричове и лъскави обувки с токи, тръгна да търси закуска. Вместо това откри ханджийката — шишкава жена, чиято дълга коса беше покрита с черна мантила — да води угрижен разговор с една от слугините относно току-що пристигнал гост.

— Мисля, че е някакво морско чудовище — дочу Магнус шепота на ханджийката. — Или човек риба. Те могат ли да оцелеят на сушата?

— Добро утро, дами — извика той. — Явно гостът ми е пристигнал.

Двете жени примигнаха два пъти. Магнус приписа първото примигване на живописното си облекло, а второто, по-бавното, на думите си. Помаха им ведро, излезе през широките дървени порти и прекоси двора към общата зала, където видя своя приятел, магьосника Рейгнър Фел, да се спотайва в дъното с чаша чича де мойе^[1].

— И аз ще пия същото — рече Магнус на прислужницата. — Не, чакай. Искам три пъти от същото.

— Поръчай и на мен — обади се Рейгнър. — Добрах се до тази чаша след дълго и усилено ръкомахане.

Магнус поръча и когато пак извърна поглед към Рейгнър, видя, че старият му приятел изглежда както винаги: отвратително облечен, дълбоко мрачен и много зелен. Магнус често изпитваше благодарност, че неговите магьоснически знаци не са толкова очевидни. Е, понякога не беше подходящо да си със златистозелени очи с продълговати котешки зеници, но те лесно се скриваха с малко магически прах, а и

дори да не ги скриеше, имаше дами — както и господа — които не ги възприемаха като недостатък.

— Без магически прах? — поинтересува се Магнус.

— Нали каза, че искаш да поемем на пътешествие, изпълнено с безкраен разгул и поквара — отвърна Рейгнър.

Магнус се ухили.

— Така е! — Замълча, после добави: — Прости ми, но не виждам връзката.

— Установил съм, че имам по-голям успех сред жените, когато съм в естествения си вид — заяви Рейгнър. — Дамите обичат разнообразието. Една придворна на Луи, Краля Слънце, каза, че нищо не можело да се сравни с нейната „сладка малка зелчица“. Чух, че това се превърнало в много популярно галовно обръщение във Франция. И то благодарение на мен.

Рейгнър говореше с обичайния си мрачен тон. Шестте питиета пристигнаха, Магнус ги награби и обяви:

— Тези са за мен. Моля, донесете още за приятеля ми.

— Имаше и една жена, която ме наричаше „сладката ми грахова шушулчица“ — продължи Рейгнър.

Магнус отпи дълбока, освежаваща глътка, погледна към слънчевата светлина навън, после към питиетата пред себе си и изведнъж ситуацията му се понрави.

— Ами поздравления и добре дошъл в Лима, Града на кралете, сладка моя грахова шушулчице.

След закуската, която се състоеше от пет питиета за Рейгнър и седемнайсет за Магнус, Магнус го поведе на обиколка из Лима, от златната, накъдрена и резбована фасада на архиепископския дворец до ярко оцветените сгради от другата страна на площада, със задължителните натруфени балкони, където някога испанците екзекутирали престъпници.

— Реших, че ще е най-добре да започнем от столицата. Пък и вече съм бил тук — каза Магнус. — Преди около петдесет години. Добре си прекарах, ако не се брой земетресението, което почти погълна града.

— Имаш ли нещо общо с това земетресение?

— Рейгнър — каза укорително Магнус. — Не бива да ме обвиняваш за всяко природно бедствие!

— Не отговори на въпроса ми — отбеляза Рейгнър и въздъхна. — Разчитам да си... по-надежден и по-малко такъв, какъвто винаги си бил — предупреди го той, докато вървяха. — Не говоря езика.

— Испански ли не говориш? — попита Магнус. — Или не говориш кечуа? Или аймара?^[2]

Магнус добре съзнаваше, че навсякъде е чужденец, и затова се беше погрижил да научи всички езици, за да може да ходи където си поиска. Първо научи испански, но единствено него не говореше често. Той му напомняше за майка му и за втория му баща — напомняше му за любовта, за молитвите и отчаянието на детството му. Думите от родината натежаваха на езика му, сякаш трябваше да са наистина искрени и да ги изрича сериозно.

(Освен това беше научил и пургатски, геенитски и тартарски, за да общува със създанията от демоничните селения, и често му се налагаше да ги използва по работа. Те обаче му напомняха за родния му баща, а тези спомени бяха още по-лоши.)

Според Магнус честността и сериозността бяха силно надценявани, защото те принуждават да съживяваш неприятни спомени. Той предпочиташе да бъде забавляван и да забавлява.

— Не говоря нищо от изброеното — рече му Рейгнър. — Макар че, за да те разбирам, трябва да владее единствено езика на дърдорешите глупаци.

— Това е оскърбително и ненужно — отбеляза Магнус. — Но разбира се, можеш изцяло да ми се довериш.

— Само не ме оставяй тук без водачество. Закълни се, Бейн.

Магнус вдигна вежди.

— Давам ти честната си дума!

— Ще те намеря — каза Рейгнър. — Ще намеря и сандъка с нелепите ти дрешки. Ще доведе една лама в стаята ти и ще се погрижа да опикае всичките ти вещи.

— Няма нужда да ставаш толкова злобен — отвърна Магнус. — Не се тревожи. Още сега ще те науча на всички думи, които може да ти потрябват. Една от тях е „фиеста“.

Рейгнър се намръщи.

— Какво означава?

Магнус изви вежди.

— Означава „забавление“. Ето и още една важна дума — „хуерга“^[3].

— Тази пък какво значи?

Магнус мълчеше.

— Магнус — каза Рейгнър строго. — И тази дума ли означава „забавление“?

Магнус не успя да сдържи лукавата усмивка и тя се разля по лицето му.

— Бих се извинил, само че не изпитвам никакво съжаление.

— Опитай да бъдеш поне малко благоразумен — предложи Рейгнър.

— Но ние сме във ваканция! — възкликна Магнус.

— Ти винаги си във ваканция — изтъкна Рейгнър. — От трийсет години си във ваканция.

Вярно беше. Магнус не се бе задържал никъде след смъртта на любимата си — е, не първата му любима, а първата, с която беше живял и която бе умряла в прегръдките му. Той мислеше за нея толкова често, че дори изричането на името ѝ му причиняваше болка, а споменът за лицето ѝ бе като далечната позната красота на звездите, които не можеш да докоснеш, но чието сияние съзерцаваш нощем.

— Не мога да се наситя на приключения — рече Магнус безгрижно. — А и приключенията не могат да ми се наситят.

Нямаше представа защо Рейгнър отново въздъхна.

Мнителността на Рейгнър не спираше да натъжава и разочарова Магнус, например когато отидоха на езерото Яринакоча, а той присви очи и попита:

— Онези делфини там розови ли са?

— Бяха си розови, когато дойдох! — възкликна възмутено Магнус. Замълча, после добави: — Почти съм сигурен.

След това потеглиха от крайбрежието към планините, за да разгледат всички забележителности на Перу. Любимият град на Магнус беше Арекипа. Той приличаше на късче от Луната и бе изграден от бели вулканични камъни, които грееха и потрепваха на слънцето като лунно сияние по вода.

Там срещнаха и много привлекателна млада дама, която накрая реши, че предпочита Рейгнър. Магнус спокойно можеше да изживее дългия си живот, без да се въвлича в любовен триъгълник с магьосник или да чуе галеното „прекрасното ми растенийце“, изречено на френски, който Рейгнър разбираше. Рейгнър обаче изглеждаше много доволен и като че ли за първи път не съжаляваше, че е приел поканата му да дойде в Лима.

Магнус успя да го убеди да си тръгнат от Арекипа едва когато го запозна с друга красива млада жена, Хулиана, която знаеше път през джунглата и ги увери, че може да ги заведе до аяхуаска, растение със забележителни магически свойства.

По-късно, докато се провираше през зелените лиани на джунглата Ману, Магнус съжали, че е избрал точно тази примамка. Накъдето и да погледнеше, всичко беше зелено, зелено, зелено. Дори когато поглеждаше към спътника си.

— Не ми харесва тази джунгла — обяви тъжно Рейгнър.

— Защото не си отворен за нови преживявания като мен!

— Не, защото е по-влажно от подмишницата на глиган и два пъти по-миризливо.

Магнус отметна от лицето си една папрат, от която капеше вода.

— Признавам, че си напълно прав и описа много красноречиво ситуацията.

Вярно, че в джунглата не беше никак приятно, но въпреки всичко беше прекрасно. Гъстите храсталаци се различаваха от деликатните листа на дърветата високо над главите им, ярките, фини като пера растения нежно се поклащаха под допира на подобни на въжета филизи. От време на време в зеленото море се виждаха ярки острови: плисналите багри на цветя или вихър от движение, но не на листа, а на животни.

Магнус беше особено очарован от паякообразните маймуни — изящни и лъскави, разперили дългите си ръце и крака по дърветата като звезди — и от свенливия, забързан поток на капуцините.

— Ех, да си имах една малка маймунка — рече той. — Щях да я науча на всякакви номера. Щях да я обличам с красиви жакети и щеше да изглежда точно като мен! Само че в маймунска форма.

— Височинната болест замайва приятеля ти и помрачава разсъдъка му — обяви Хулиана. — Намираме се на много футове над

морското равнище.

Магнус не беше съвсем сигурен защо нае водач, освен за успокоение Рейгнър, разбира се. Другите хора старателно следваха водачите си в непознати и потенциално опасни местности, но Магнус беше магьосник и бе напълно готов за вълшебна битка с демон ягуар, ако се наложи. От това щеше да излезе чудесна история, с която да впечатлява дамите, които не са необяснимо привлечени от Рейгнър. Както и някои джентълмени.

По едно време, докато събираше плодове, потънал в размисли за демони ягуари, той се озърна и установи, че се е отдалечил от спътниците си. Беше се изгубил в зеления пущинак.

Поспря да се полюбува на бромелиите — огромни, преливащи в нюансите на дъгата и подобни на цветя купи от венчелистчета, които искряха от багри и влага. В сияещите им като скъпоценности сърцевини имаше жаби.

Когато най-сетне вдигна глава, Магнус се втренчи право в кръглите кафяви очи на една маймуна.

— Здравей, приятел — рече той.

Маймуната издаде ужасяващ звук, нещо средно между ръмжене и съскане.

— Вече започвам да се съмнявам в красотата на нашата дружба — отбеляза Магнус.

Хулиана им беше заръчала да не отстъпват, ако срещнат маймуна, а да останат неподвижни и да запазят самообладание. Тази маймуна беше доста по-едра от другите, които бе видял досега, имаше по-широки, издути гърди и гъста, почти черна козина. Магнус си спомни, че това е маймуна ревач.

Хвърли ѝ един плод и маймуната го хвана.

— Ето — каза Магнус. — Ще смятаме въпроса за уреден.

Маймуната се приближи, като дъвчеше заплашително.

— Вече се чудя какво изобщо правя тук. Та на мен градският живот ми харесва — каза Магнус. — Блещукащите светлини, постоянната компания, лесните забавления. И никакви внезапно изскачащи маймуни.

Той пренебрегна съвета на Хулиана, отстъпи крачка назад и хвърли още един плод към маймуната. Този път тя не обърна внимание

на примамката, а се приведе и изрева. Магнус направи още няколко крачки заднешком и се удари в едно дърво.

Когато се олюля от сблъсъка, изпита благодарност, че никой не го гледа и не очаква да се изявява като изкусен магьосник, но после установи, че маймуната скача право към лицето му.

Магнус изкрещя, завъртя се и хукна през джунглата. Дори не се сети да хвърли плодовете. Те се сипеха един след друг като ярък водопад по пътя му, а той бягаше с всички сили от човекоподобната заплаха. Чу, че тя го настига, и хукна още по-бързо, докато не изтърва всички плодове и не се натресе право на Рейгнър.

— Внимавай де! — сопна се Рейгнър.

— В свое оправдание ще заявя, че идеално се сливаш със средата — отбеляза Магнус и разказа два пъти в най-големи подробности приключението си с ужасната маймуна.

Един път на испански заради Хулиана и още веднъж на английски — на Рейгнър.

— Трябва веднага да избягаш от доминантен мъжки — каза Хулиана. — Идиот ли си? Извадил си голям късмет, че се е разсеял с плодовете и не ти е разкъсал гърлото. Решил е, че искаш да му отмъкнеш женските.

— Моля за извинение, но нямахме време да обменим подобна лична информация — рече Магнус. — Откъде да знам! Освен това искам да ви уверя, че не съм предприемал никакви опити да ухажвам женски маймуни. — Замълча и смигна. — Всъщност не видях ни една, така че нямах възможност.

Рейгнър, изглежда, дълбоко съжаляваше за всеки свой избор, който го бе довел на това място и особено в тази компания. После се приведе и изсъска тихо, за да не го чуе Хулиана, но напомни на Магнус за ужасната разгневена маймуна:

— Забрави ли, че можеш да правиш магии?

Магнус отдели миг да хвърли презрителен поглед през рамо.

— Нямам намерение да омагьосвам маймуна! Честно, Рейгнър. За какъв ме вземаш?

Животът обаче не се изчерпваше само с разврат и маймуни. Магнус трябваше някак да финансира цялото това пиене. Сред долноземците винаги можеше да се завържат полезни контакти и той се погрижи за това още щом стъпи в Перу.

Когато се появи нужда от неговите умения, Магнус взе Рейгнър със себе си. Облечени с най-хубавите си дрехи, те се качиха на един кораб на пристанището в Салавери. Магнус носеше огромна, окичена с щраусово перо шапка.

На палубата ги посрещна Едмунд Гарсия, един от най-богатите търговци в Перу. Той бе червендалест мъж, издокаран със скъпа на вид мантия, бричове до коляното и напудрена перука, а от кожения му колан висеше гравирен пищов. Гарсия огледа Рейгнър с присвити очи и попита:

— Това да не е някакво морско чудовище?

— Това е много уважаван магьосник — отвърна Магнус. — Така че на практика получавате двама магьосници на цената на един.

Гарсия не беше натрупал богатството си, като избягва изгодни сделки, затова веднага изостави темата за морските чудовища и каза:

— Добре дошли.

— Не обичам кораби — отбеляза Рейгнър и се огледа. — Получавам ужасна морска болест.

Шегата за „позеленяването“ се подразбираше от само себе си, затова Магнус не се унижи да я изрече.

— Дали ще сте така любезен да ни изясните в какво се състои работата? — попита той. — В писмото, което получих от вас, казвате, че имате нужда от особените ми таланти, но трябва да призная, че имам твърде много таланти и не съм сигурен кой точно ви интересува. Разбира се, всички са на ваше разположение.

— Вие сте чужденци в нашите земи — рече Едмунд. — Затова вероятно не знаете, че настоящото благоденствие на Перу се дължи предимно на износа на гуано^[4].

— Какво казва той? — попита Рейгнър.

— Засега нищо, което би ти харесало — отвърна Магнус. Корабът под краката им се полюшваше на вълните. — Моля за извинение, но вие говорите за птичи изпражнения.

— Така е — съгласи се Гарсия. — От доста време предимно европейските търговци се облагодетелстваха от тази търговия. Но наскоро бяха приети закони, според които перуанските търговци имат предимство в подобни сделки, и на европейците ще им се наложи да ни включат в начинанията си или да се оттеглят от търговията с гуано. Един мой кораб, който пренася голям товар гуано, ще е сред първите,

които ще отплават според новите закони. Опасявам се, че може да стане обект на саботаж.

— Смятате, че пирати ще откраднат птичето ако? — попита Магнус.

— Какво става? — изстена жаловито Рейгнър.

— Не ти трябва да знаеш, повярвай ми. — Магнус пак се обърна към Гарсия. — Колкото и разнообразни да са талантите ми, не съм сигурен, че включват охрана на... гуано.

Колебаеше се за товара, но пък знаеше, че европейците заграбват всичко, до което се докопат, сякаш им се полага по право — земи, животни, стоки и хора.

Освен това никога не беше преживявал приключение в открито море.

— Готови сме да заплатим богато — каза Гарсия и назова сума.

— О, ами в такъв случай ни смятайте за наети — отвърна Магнус и съобщи новината на Рейгнър.

— Още не съм сигурен за тази работа — каза Рейгнър. — Дори не знам откъде си взел тази шапка.

Магнус я бухна с елегантен жест.

— Просто я намерих. Стори ми се подходяща за случая.

— Никой не носи подобно нещо.

Магнус огледа пренебрежително моряците, които явно не успяваха да са в крак с модата.

— Съжалявам ги, естествено, но не разбирам защо това трябва да променя моя изключително стилизиран подход.

После се загледа към морето. Водата беше чисто зелена, с тюркоазени и смарагдови оттенъци като полиран зелен турмалин. На хоризонта се виждаха два кораба — на единия щяха да се качат, а по отношение на другия Магнус имаше силни подозрения, че е пиратски и възнамерява да нападне първия.

Щракна с пръсти и техният кораб бързо се устреми към хоризонта.

— Магнус, не пришпорвай кораба с магия — каза Рейгнър. — Защо го накара да плава по-бързо?

Магнус отново щракна с пръсти и по обветрения и поолющен от бурите борд заиграха сини искри.

— Забелязах страховити пирати в далечината. Пригответи се за битка, мой зеленикав приятелю.

Рейгнър гръмко изрази недоволството си и още по-гръмко изля нещастие то си от този факт, но те вече настигаха двата кораба и Магнус беше много доволен.

— Няма да ловим пирати. Никакви пирати няма! Ние охраняваме товар и толкова. Между другото, какъв е товарът? — попита Рейгнър.

— Не ти трябва да знаеш, моя сладка грахова шушулчице — увери го Магнус.

— Умолявам те, спри да ме наричаш така.

— Спирам, спирам завинаги — зарече се Магнус и направи лек жест с ръка, при който пръстените му просветнаха на слънцето и оцветиха въздуха с миниатюрни ярки щрихи.

Корабът, който беше обявил за пиратски, видимо се наклони на една страна. Вероятно Магнус беше попрекалил.

Гарсия изглеждаше много впечатлен от способността му да обезврежда кораби от разстояние, но искаше да е абсолютно сигурен в безопасността на товара си, затова се приближиха до по-големия съд — пиратският вече беше изостанал далеч, далеч зад тях.

Магнус бе изключително доволен от развитието на нещата. Чакаше го преследване на пирати и приключение в открито море, а той винаги беше мечтал за нещо такова.

— Следвай ме — каза на Рейгнър. — Ще е вълнуващо. Ще видиш.

Хвана се за едно въже и се залюля стремително над дълбоките сияещи сини води и над блестящата палуба.

А накрая се приземи право в трюма.

След малко Рейгнър го последва.

— Запуши си носа — посъветва го веднага Магнус. — Не дишай. Явно някой е проверявал товара и е забравил капака на трюма отворен, а ние се натресохме право в него.

— Да, и сега сме наред някаква помия, изцяло благодарение на теб.

— Де да беше помия — отвърна Магнус.

Настъпи кратка пауза, в която и двамата успяха да оценят истинския ужас на ситуацията. Магнус, конкретно, беше до лакти в ужаса. И дори по-трагично — беше загубил елегантната си шапка.

Усилено се опитваше да не мисли за субстанцията, в която бяха потънали. Ако старателно ангажираше мислите си с нещо различно от изпразнеността на малките крилати твари, можеше да си представи, че е загънал в друго. В каквото и да е.

— Магнус — обади се Рейгнър. — Доколкото виждам, товарът, който охраняваме, е някакво много гадно вещество, но би ли ми казал какво точно е?

Магнус реши, че няма смисъл от криене и преструвки, затова му призна.

— Мразя приключенията в Перу — приглушено заяви Рейгнър. — Искам да се прибера у дома.

Магнус не беше виновен, че в последвалия гневен изблик магьосникът успя да потопи кораб, пълен с гуано, но го обвиниха точно в това. И дори по-лошо, не му платиха.

Все пак безпричинното разрушаване на перуанска собственост не беше причината да го прогонят от Перу.

1885 г.

Магнус се озова отново в Перу, за да изпълни поръчка заедно с приятелите си Катарина Лос и Рейгнър Фел. Това бе доказателство, че Катарина е не само магьосница, но и притежава свръхестествена способност да убеждава, защото Рейгнър се беше заклел никога повече да не стъпва в Перу, особено в компанията на Магнус. Само че през седемдесетте години на деветнайсети век двамата преживяха няколко приключения в Англия и Рейгнър стана по-благоклонен към него. Все пак, докато вървяха из долината на река Луруин с клиентката си, Рейгнър не спираше да хвърля на Магнус коси подозрителни погледи.

— Знаеш ли, това неизменно изражение на обреченост, докато си в мое присъствие, е обидно и неоправдано — заяви Магнус.

— Дрехите ми воняха с години! Години! — отвърна Рейгнър.

— Трябваше да ги изхвърлиш и да си купиш нови, по-стилни и ароматни — каза Магнус. — Както и да е, това се случи преди десетилетия. Наскоро да съм ти направил нещо лошо?

— Не се карайте пред клиентката, момчета — помоли ги Катарина със сладкия си глас, — иначе така силно ще ви ударя главите една в друга, че черепите ви ще се спукат като яйца.

— Нали знаете, че говоря английски — каза Наярак, тяхната клиентка, която им плащаше изключително щедро.

Всички смутено се умълчаха. Не продумаха чак до Пачакамак. Там съзряха стени от каменни късове, които приличаха на огромна пясъчна скулптура, издигната от изкусно дете.

В Пачакамак имаше и пирамиди, но те се бяха превърнали в руини. Останките бяха на хиляди години и Магнус усети магията, която пулсираше дори в отломките с цвят на пясък.

— Познавах един оракул, който живееше тук преди седемстотин години — обяви той тържествено.

Наярак го погледна възхитено.

Катарина обаче знаеше истинската му възраст и не се впечатли.

Беше започнал да определя цена на магията си, преди да е навършил и двайсет години. Тогава все още растеше, не беше застинал във времето като водно конче в кехлибар, пъстро и вечно, но навеки сковано в своя златен затвор. Дори не беше достигнал пълния си ръст, всеки ден лицето и тялото му се променяха почти незабележимо и все още приличаше на човек много повече, отколкото сега.

Но не можеш да кажеш на потенциален клиент, който очаква опитен и древен магьосник, че дори не си достигнал зрелост. Магнус отрано бе започнал да лъже за възрастта си и това му стана навик.

Понякога обаче забравяше на кого каква лъжа е поднесъл и изпадале в неловко положение. Веднъж някой го попита как е изглеждал Юлий Цезар, а Магнус се втренчи продължително в него и накрая каза:

— Не беше ли нисичък?

Сега той се вгледа в пясъка около стените и в техните напукани, порутени ръбове, сякаш камъкът бе самун хляб и небрежна ръка беше отчупила един къшей. Магнус грижливо поддържаше образа на човек, който е бил тук и преди, и то все така изискано облечен.

„Пачакамак“ означаваше „повелител на земетресенията“, но за щастие, Наярак не искаше от тях да предизвикат такова. Магнус никога не беше причинявал земетресение нарочно и предпочиташе да не си спомня за злощастните инциденти от младостта си.

Наярак искаше да намерят съкровището, което майката на майката на майката на майка й, красива благородна девойка от

Аклахауаси — дома на жените, избрани от слънцето — скрила, когато дошли завоевателите.

Магнус не беше много сигурен защо ѝ е притрябвало това съкровище, тъй като тя очевидно имаше достатъчно пари, но не му се плащаше да задава въпроси. Вървяха с часове под слънце и сянка, сред порутени стени, които носеха белезите на времето и смътни остатъци от фрески, докато не откриха онова, което Наярак търсеше.

Когато срутиха камъните от стената и изкопаха съкровището, слънцето озари едновременно златото и лицето на Наярак. В този миг Магнус разбра, че тя не търси самото злато, а някаква истина, нещо значимо от миналото си.

Наярак знаеше за долноземците, защото навремето бе отвлечана от феи. Това обаче не беше илюзия или вълшебство, сега златото сияеше в ръцете ѝ, както бе сияло и в ръцете на нейните предци.

— Много съм ви благодарна — рече тя, а Магнус разбра всичко и дори за миг ѝ завидя.

Когато Наярак си тръгна, Катарина позволи на своя магически прах да падне и разкри синята си кожа, а бялата ѝ коса заблестя на светлината на залязващото слънце.

— Сега, когато свършихме работата, искам да ви предложа нещо. От години ви завиждам заради приключенията ви в Перу. Какво ще кажете да поостанем още малко?

— Съгласен съм! — възкликна Магнус.

Катарина плесна с ръце, а Рейгнър изсумтя:

— В никакъв случай.

— Не се тревожи, Рейгнър — рече Магнус безгрижно. — Сигурен съм, че никой от онези, които помнят нашето пиратско недоразумение, не е сред живите. А и маймуните определено вече не са по петите ми. Е, знаеш какво имам предвид.

— Нищо подобно не искам да правя, няма да ми е приятно — каза Рейгнър. — Бих си тръгнал веднага, но ще е грубо да изоставя една дама в чужда земя и в компанията на маниак.

— Много се радвам, че сме единомислещи — каза Катарина.

— От нас ще излезе страховит триумвират — информира ги Магнус със задоволство. — А това означава тройно приключение.

По-късно разбраха, че са издирвани като престъпници заради оскверняването на храм, но все пак не това беше причината, нито

моментът, в който Магнус беше прогонен завинаги от Перу.

1890 г.

Беше прекрасен ден в Пуно, зад прозореца езерото сияеше в синьо, а слънцето грееше ослепително, сякаш беше изпепелило цялата синева и всяко облаче на небето и бе оставило единствено бяло зарево. Понесена от чистия планински въздух, който нахлуваше откъм езерото, в къщата долиташе мелодията на Магнус.

Тъкмо се въртеше в изящен кръг под перваза на прозореца, когато капациите на стаята на Рейгнър се отвориха с трясък.

— Какво... какво... какво правиш? — извика Рейгнър.

— Аз съм почти на шестстотин години — изтъкна Магнус и Рейгнър изсумтя, защото той променяше възрастта си както му скимне на всеки няколко седмици. Магнус продължи: — Струва ми се, че е време да се науча да свиря на музикален инструмент. — Той вдигна новата си придобивка, малък струнен инструмент, който приличаше на братовчеда, от когото лютнята би се срамувала. — Нарича се чаранго и възнамерявам да стана чарангист!

— Не бих нарекъл това нещо музикален инструмент — отбеляза кисело Рейгнър. — По-скоро е уред за мъчения.

Магнус прегърна чарангото, сякаш беше крехко и уязвимо бебе.

— Чарангото е красив и уникален инструмент! Корпусът му е направен от броненосец. Е, от сушена коруба на броненосец.

— Това обяснява звуците, които издава — каза Рейгнър. — Като плач на изгубен, гладен броненосец.

— Просто завиждаш — отбеляза спокойно Магнус. — Защото нямаш душа на истински артист като мен.

— О, направо съм позеленял от завист — сопна се Рейгнър.

— Стига де. Не е честно. Знаеш, че обичам да се шегувам с цвета си.

Магнус отказа да се засегне от безжалостните критики на Рейгнър. Той изгледа своя приятел магьосник с високомерно безразличие, вдигна пак чарангото и започна да свири своята предизвикателна и красива мелодия.

И двамата чуха бързия тропот във вътрешността на къщата и шумоленето на рокля, преди Катарина да се втурне на двора. Бялата ѝ

коса се спускаше свободно по раменете, а лицето ѝ изразяваше силна тревога.

— Магнус, Рейгнър, някаква котка издава много странни звуци — извика тя. — Ако се съди по тях, бедното създание е тежко болно. Помогнете ми да я намеря!

Рейгнър веднага избухна в истеричен смях, а Магнус се втренчи в Катарина и видя, че устните ѝ потрепват.

— Наговорили сте се против мен и моето изкуство — обяви той. — Вие сте банда конспиратори.

Той отново засвири, а Катарина се приближи и сложи длан на ръката му.

— Сериозно, Магнус, шумът е отвратителен.

Той въздъхна.

— Всеки магьосник се извъди критик.

— Защо го правиш?

— Вече дадох подробно обяснение на Рейгнър. Искам да овладя някакъв музикален инструмент. Решил съм да се посветя на изкуството на чарангиста и не искам да чувам повече жалки възражения.

— Ако всички правехме списъци с нещата, които не искаме да чуваме... — измърмори Рейгнър.

Катарина обаче се усмихваше.

— Разбирам — рече тя.

— Мадам, не разбирате.

— Напротив, много добре разбирам — увери го Катарина. — Как ѝ е името?

— Ще подмина намеците ти с пренебрежение — отвърна Магнус. — Тук не е забъркана жена. Аз съм се врекъл на музиката!

— О, ясно — каза Катарина. — Та как казваш, че му е името?

Името му беше Имасу Моралес и беше великолепен.

Тримата магьосници бяха отседнали близо до пристанището, на брега на езерото Титикака, но Магнус обичаше да участва в живота по начин, който Рейгнър и Катарина, които заради необичайния си външен вид бяха свикнали с тишината и усамотението още от детството си, не разбираха. Той ходеше до града и се качваше в планините за някое и друго приключение. И неведнъж, както Рейгнър и Катарина съвсем ненужно и дори обидно му напомняха, беше

върщан у дома с полиция, макар че инцидентът с боливийските контрабандисти си бе чисто недоразумение.

Онази нощ Магнус не се забърка с никакви контрабандисти. Просто си вървеше по площад „Републикана“ и се любуваше на изкусно скулптираните храсти и изкусно скулптираните скулптури. Градът под него сияеше като подредени в спретнати редички звезди, сякаш някой отглеждаше светлинна реколта. Красива нощ, в която да срещнеш красиво момче.

Първо чу музиката, а после и смеха. Извърна се да погледне и видя блестящи тъмни очи и рошава коса, а след това танцът на пръстите на музиканта. Магнус си имаше предпочитания по отношение на партньорите — черна коса, сини очи, честност — но в този случай го привлече особеният подход на това момче към живота. Не беше виждал подобно нещо и то го накара да пожелае да види още.

Приближи се и успя да улови погледа на Имасу. А уловеше ли погледа му, играта можеше да започне и Магнус даде начало, като го помоли да го учи да свири. Това беше начин да прекарва повече време с Имасу, но и наистина искаше да се научи — да разбере дали и той може да потъне така в музиката и да създава същите мелодии.

Но още след първите уроци Магнус разбра, че звуците, които изтръгва от чарангото, са малко по-различни от звуците, създадени от Имасу. Вероятно доста различни. Рейгнър и Катарина го умоляваха да се откаже от инструмента. Случайни минувачи по улицата го молеха да се откаже от инструмента. Дори котките бягаха от него.

Но:

— Ти притежаваш истински потенциал на музикант — каза Имасу със сериозен глас и смеещи се очи.

Магнус си имаше правило да се вслушва в думите на любезни, окуражаващи и изключително красиви хора.

Затова продължи с чарангото, въпреки че му беше забранено да свири в къщата. Отказа се да го прави и на обществени места заради едно разревано дете, мъж с купчина документи, който спомена градските власти, и малък метеж.

Накрая се качи в планината и започна да свири там. Беше сигурен, че паническото бягство на стадо ламии е просто съвпадение. Ламите не биха могли да го критикуват.

— Мисля, че успях да свърна зад ъгъла — сподели най-искрено с Имасу един ден. — В планината. Имам предвид метафоричен, музикален ъгъл. А зад него със сигурност ме чакат повече пътища.

— Това е прекрасно — отвърна Имасу със сияещи очи. — Нямам търпение да чуя.

Бяха в дома му, защото на Магнус му бе забранено да свири навсякъде другаде в Пуно. За нещастие, майката и сестрата на Имасу имаха склонност към мигрена и повечето уроци бяха теоретични, но днес двамата бяха сами в къщата.

— Кога ще се върнат майка ти и сестра ти? — попита Магнус съвсем небрежно.

— След няколко седмици — отговори Имасу. — Отидоха на гости у леля ми. Хм. Не са избягали — искам да кажа, не са напуснали къщата по някаква конкретна причина.

— Такива очарователни дами! — отбеляза Магнус. — Колко жалко, че са толкова болнави.

Имасу примигна.

— Главоболията им — напомни му Магнус.

— О, да, да. — Настъпи пауза и Имасу плесна с ръце. — Нали щеше да ми изсвириш нещо.

Магнус целият засия.

— Пригответи се... да се изумиш.

Той вдигна инструмента. Усещаше, че с чарангото вече се разбират добре. Ако поискаше, можеше да накара музиката да потече във въздуха, над реката или над завесите, но това беше друго, беше човешко и странно трогателно. Запъването и стъргането по струните се сливаха така, че образуваха мелодия. Музиката беше тук, в ръцете му.

Когато вдигна поглед към Имасу, видя, че той е отпуснал глава в шепите си.

— Хм... Добре ли си?

— Просто съм смаян — рече немощно Имасу.

Магнус лекичко се възгордя.

— О, така ли?

— Смаян съм колко е ужасно — добави Имасу.

Магнус примигна.

— Моля?

— Вече не мога да живея в лъжа! — избухна Имасу. — Опитвах се да те окуражавам. Градските големци дойдоха да ме увещават да те помоля да спреш. Собствената ми праведна майка ме умоляваше със сълзи на очи...

— Е, не е чак толкова зле...

— Напротив, толкова зле е! — И сякаш се отрици истински бент от музикална критика. Имасу се обърна към него с пламтящи, а не сияещи очи. — По-зле е, отколкото можеш да си представиш! Когато свириш, цветята на майка ми губят желание за живот и увяхват. Киноата вече не е вкусна. Ламите мигрираха заради твоята музика, а те не са мигриращи животни. Децата вярват, че някакво болно чудовище, наполовина кон, наполовина печално пиле, живее в езерото и призовава света да му дари сладкото избавление на смъртта. Хората в града говорят, че с теб устройваме черни магически ритуали...

— Е, това не е лошо предположение — отбеляза Магнус.

— ... като използваме череп на слон, невероятно големи гъби и една от твоите много странни шапки!

— Всъщност е лошо — рече Магнус. — Освен това моите шапки са изключителни.

— За тях няма да споря. — Имасу прокара ръка през гъстата си черна коса, която се накъдри и полепна по пръстите му като мастилени филизи. — Виж, знам, че не бях прав. Видях един красив мъж и реших, че няма да навреди да си поговорим малко за музика и да открием някакъв общ интерес, но не заслужавам това. Та хората ще те пребият с камъни на градския площад, а ако още веднъж те чуя да свириш, ще скоча в езерото.

— О... — ухили се Магнус. — Аз не бих го направил. Чух, че там живеело ужасно чудовище.

Имасу като че ли все още размишляваше за него и чарангото му, макар че Магнус беше изгубил всякакъв интерес към темата.

— Вярвам, че светът ще свърши точно с шума, който ти произвеждаш!

— Интересно — рече Магнус и хвърли чарангото си през прозореца.

— Магнус!

— Мисля, че с музиката стигнахме доста по-далече, отколкото ни се полага — каза Магнус. — Един истински артист трябва да знае кога

да се откаже.

— Не мога да повярвам, че го направи!

Магнус махна безгрижно с ръка.

— Знам, че ти разбих сърцето, но понякога човек трябва да запуши уши пред призивите на музата.

— Исках да кажа, че чарангото е скъпо, а го чух как изхрущя.

Имасу изглеждаше искрено разстроен и все пак се усмихваше. Лицето му беше като отворена книга със сияещи цветове — красиво и лесно за разчитане. Магнус се отдалечи от прозореца, приближи се до него и сви едната си длан около задебелите му пръсти, а другата леко притисна към китката му. Видя как по цялото тяло на Имасу пробягва тръпка, сякаш беше инструмент, от който можеше да извлече какъвто звук пожелае.

— Отрекох се от музиката си и съм опустошен — прошепна Магнус. — Но съм сигурен, че ще откриеш у мен много други таланти.

Тази нощ, когато се прибра у дома и каза на Рейгнър и Катарина, че се е отказал от музиката, Рейгнър рече:

— От петстотин години не съм пожелавал да докосна мъж, но изведнъж ме обзе неустоим копнеж да целуна това момче по устата.

— Да не си посмял — отвърна Магнус с небрежно и доволно собственическо чувство.

На следващия ден цяло Пуно се вдигна да празнува. Имасу твърдеше, че празненствата със сигурност били просто съвпадение. Магнус се засмя. Косите слънчеви лъчи озариха очите на Имасу и плъзнаха сияйни ивици по кафявата му кожа, а устата му се изви под устните на Магнус. Не успяха да излязат навреме, за да видят парада.

Магнус помоли приятелите си да останат още известно време в Пуно и не се изненада, когато те се съгласиха. Катарина и Рейгнър бяха магьосници. За тях, а и за Магнус, времето беше като дъжд — сипеше се просветвайки, променяше света, но си оставаше даденост.

Стига да не се влюбиш в смъртен. Тогава времето се превръща в злато в ръцете на скъперник, отброяваш внимателно всяка прекрасна, безкрайно скъпоценна година, ала те една след друга се изплъзват между пръстите ти.

Имасу му разказа за смъртта на баща си и за любовта на сестра му към танците, която го вдъхновила да свири за нея, и че това било второто му влюбване. Беше наполовина местен и наполовина испанец,

с по-смесена кръв дори от повечето метиси — прекалено испанец за някои и недостатъчно испанец за други. Магнус не говореше много с него на тази тема и за холандската и батавската кръв, които течаха във вените му. Той не говореше и за демонската кръв, нито за баща си или за магията. Не още.

Магнус вече беше по-внимателен и не отдаваше спомените си заедно със сърцето. Когато някой умреше, сякаш всички частици от себе си, които си му дал, си отиваха с него. Нужно бе толкова много време да се изградиш наново, да станеш пак цял, но никога същият.

Това беше дълъг и болезнен урок.

Магнус обаче разбра, че още не го е усвоил добре, защото усети, че иска да сподели с Имасу нещо много важно. Искаше да говори не само за родителите си, но и за миналото си, за онези, които бе обичал — за Камила; за Едмънд Херондейл и неговия син Уил; и дори за Теса, за Катарина и първата им среща в Испания. Накрая се поддаде на импулса и му разказа последната история, но пропусна някои подробности, например за Мълчаливите братя и как едва не изгориха Катарина като вещица. Но със смяната на сезоните Магнус започна да си мисли, че трябва да каже на Имасу поне за магията, преди младежът да е поискал от него да се раздели с Катарина и Рейгнър, той самият да се раздели с майка си и сестра си и да си намерят някъде местенце, което Имасу да изпълва с музика, а Магнус с магия. Магнус реши, че е настъпил моментът да се установи, поне за известно време.

Затова бе толкова шокиран, когато Имасу съвсем спокойно предложи:

— Може би е време ти и приятелите ти да напуснете Пуно.

— Как така? Без теб ли? — попита Магнус.

Лежеше на припек пред къщата на Имасу, изпълнен с доволство и планове за близкото бъдеще. Думите на Имасу го хванаха напълно неподготвен.

— Да — отвърна Имасу, изпълнен със съжаление, че трябва да обяснява. — Съвсем без мен. Не че не си прекарах добре с теб. Забавлявахме се, нали? — добави умолително.

Магнус кимна възможно най-безгрижно, после провали всичко с думите:

— Така си мислех. Тогава защо слагаш край?

Сигурно майка му или сестра му, или пък друг роднина беше изтъкнал факта, че и двамата са мъже. На Магнус не му се случваше за първи път, но майката на Имасу създаваше впечатлението, че е съгласна той да прави със сина ѝ каквото пожелае, стига да не докосва музикален инструмент в нейно присъствие.

— Заради теб — избухна Имасу. — Защото си такъв. Не мога да съм повече с теб, защото не искам.

— Моля — изрече Магнус след кратко мълчание. — Продължавай, обсипвай ме с комплименти. За мен е изключително приятно. Между другото, точно така се надявах да протече денят ми.

— Ти си просто... — Имасу си пое дълбоко и яростно дъх. — Винаги изглеждаш... ефимерен, като блещукащ плитък поток, който прекосява целия свят. Не нещо, което ще остане или ще трае дълго. — Той направи лек, издаващ безсилие жест, сякаш го пускаше на свобода, стига Магнус да иска да бъде пуснат. — Не си постоянен.

Магнус се разсмя внезапно и безпомощно и отметна глава назад. Беше научил този урок преди много време: дори докато ти разбиват сърцето, пак можеш да избухнеш в смях.

А смехът му се удаваше лесно и помогна, но не достатъчно.

— Магнус — каза Имасу, като звучеше истински разгневен. Магнус се зачуди колко ли пъти, докато бяха спорили за незначителни според него неща, у Имасу е назрявал този момент на раздяла. — Точно за това говоря!

— Много бъркаш. Аз съм най-постоянният човек, когото някога ще срещнеш — каза Магнус, задъхвайки се от смях, а в очите му избиха сълзи. — Само дето никога не е имало значение.

Това беше най-искреното нещо, което някога бе казвал на Имасу, абсолютната истина.

Магьосниците живееха вечно, което означава, че отново и отново виждаха интимния ужасен цикъл на раждане, живот и смърт и ставаха свидетели на буквално милиони провалени връзки.

— Така е най-добре — съобщи печално Магнус на Рейгнър и Катарина, като повиши глас, за да го чуят в глъчката на поредния фестивал.

— Разбира се — промърмори Катарина, която беше добър и верен приятел.

— Изненадан съм, че продължи толкова дълго; той изглежда много по-добре от теб — изломоти Рейгнър, който заслужаваше жестока и ужасна съдба.

— Аз съм едва двестагодишен — рече Магнус и не обърна внимание на дружното им изсумтяване при тази лъжа. — Рано ми е да се обвързвам. Имам нужда от още време, което да посветя на разврат. И мисля, че... — Допи чашата си и се озърна заговорнически. — Мисля, че ще поканя онази очарователна млада дама на танц.

Девојката отвърна на погледа му. Миглите ѝ бяха толкова дълги, че почти помитаха раменете ѝ.

Вероятно Магнус беше леко пиан. Чича де мое се славеше както с бързия си ефект, така и с ужасния махмурлук, който причинява.

Рейгнър потрепери силно и измуча като котка с настъпена опашка.

— Магнус, моля те, недей. Музиката беше достатъчно мъчителна!

— Магнус не е чак толкова лош танцьор, колкото чарангист — отбеляза замислено Катарина. — Всъщност танцува доста добре. Макар и с известен, въъ, уникален и характерен стил.

— Не се чувствам ни най-малко успокоен — каза Рейгнър. — И двамата не ви бива да успокоявате хората.

След кратка разгорещена интерлюдия, Магнус се върна на масата леко задъхан и видя, че Рейгнър се развлича, като усилено удря челото си в нея.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той между два мрачни тътена.

Катарина му се притече на помощ.

— Това е красив традиционен танц, наречен „Ел Алкатрас“, и мисля, че Магнус го изпълни...

— Блестящо? — предложи Магнус. — Смайващо? Опустошително привлекателно? Чевръсто?

Катарина стисна замислено устни, преди да избере подходящата дума.

— Зрелищно.

Магнус я посочи с пръст и обяви:

— Ето затова си ми любимка.

— И по традиция мъжът се върти...

— Ти се въртя зрелищно — заяви Рейгнър кисело.

Магнус се поклони леко.

— Е, благодаря ти.

— ... и се опитва да подпали полите на партньорката си със свещ — продължи Катарина. — Този танц е прекрасен, енергичен и великолепен.

— О, „опитва се“, така ли? — рече Рейгнър. — Значи, не е традиционно някой да използва магия, наистина да подпали полите на жената и собственото си натруфено палто, а после да продължи да танцува, макар че и двамата са се превърнали във въртящи се факли?

Катарина се изкашля.

— Това не е съвсем по традицията, да.

— Всичко беше под контрол — обяви надменно Магнус. — Имайте малко вяра в магическите ми пръстчета.

Дори момичето, с което бе танцувал, беше решило, че това е някакъв невероятен номер. То беше погълнато от истински ярък огън и въпреки това отметна глава назад и се смя с цяло гърло, гъстата му коса се превръщаше във водопад от светлина, токовете на обувките му хвърляха искри като сияещи летящи пращинки по целия под, а от полите му се сипеха пламъци като опашка на феникс. Магнус го въртеше и размяташе, а то мислеше, че е невероятен, заради този миг на бляскава илюзия.

Но също като любовта, огънят не трая дълго.

— Не мислиш ли, че в крайна сметка нашият вид се е откъснал твърде много от човешкото и се превръщаме в коравосърдечни и неспособни да обичаме хората същества? — попита Магнус.

Рейгнър и Катарина се втренчиха в него.

— Не отговаряйте — рече им той. — Това ми се струва въпрос на човек, който не се нуждае от отговор. Въпрос на човек, който има нужда от още едно питие. Наздраве!

Той вдигна чаша. Рейгнър и Катарина не се присъединиха към тоста, но Магнус обяви, без да се смути:

— За приключенията.

И отпи.

Щом отвори очи, видя ярка светлина и усети как горещият въздух се влачи по кожата му, както нож стърже по изгорял хляб. Главата му бумтеше и внезапно силно му се доповръща.

Катарина му предложи един леген. Магнус я виждаше като размазано бяло-синьо петно.

— Къде съм? — изграчи той.

— Наска.

Значи, още бяха в Перу. А това означаваше, че не е бил чак толкова неразумен, колкото се опасяваше.

— О, тръгнали сме на пътешествие.

— Ти нахлу в една къща — каза Катарина. — Открадна килим и го омагьоса да полети. После се понесе в нощното небе. Ние те последвахме пеша.

— О...

— Крещеше разни неща.

— Какви неща?

— Предпочитам да не ги повтарям — отвърна Катарина. Беше добила тревожен оттенък на синьото. — Предпочитам и да не си спомням времето, прекарано в пустинята. Тя е огромна, Магнус. Обикновените пустини са големички, а огромните пустини са доста по-големи от обикновените.

— Благодаря ти за интересната и просвещаваща информация — изграчи Магнус и опита да зарови лице във възглавницата, както щраус заравя глава в пясъка на огромна пустиня. — Много мило, че сте ме последвали. Определено се радвам да те видя — немошно добави той с надеждата, че Катарина ще се смили и ще му даде малко алкохол или чук, с който да си разбие черепа.

Магнус нямаше сили да търси пиене сам. Не го биваше особено в лечебната магия и беше сигурен, че ако се размърда, главата му ще се катурне от раменете. А не можеше да позволи подобно нещо. Бе получил потвърждение от множество източници, че тя изглежда превъзходно точно там, където е.

— Каза ни да те оставим в пустинята, защото възнамеряваш да заживееш нов живот като кактус — каза Катарина безизразно. — После създаде малки иглички и ги хвърли по нас. С голяма точност.

Магнус се осмели да я погледне. Още беше размазана. Той си помисли, че това не е много мило от нейна страна. Смяташе я за

приятелка.

— Е — рече с достойнство. — Като се има предвид силно опияненото ми състояние, сигурно сте се впечатлили от мерника ми.

— „Впечатлена“ не е дума, с която бих описала начина, по който се чувствах снощи, Магнус.

— Благодаря, че си ме спряла — каза Магнус. — Така е по-добре. Ти си истински приятел. Е, нищо лошо не е станало. Да не говорим повече за това. А дали може да ми донесеш...

— О, не можахме да те спрем — прекъсна го Катарина. — Опитвахме, но ти се разкикоти, скочи на килима и отново полетя. Все повтаряше, че искаш да идеш в Мокегуа.

Магнус наистина не се чувстваше никак добре. Стомахът му се надигаше, а главата му се маеше.

— Какво направих в Мокегуа?

— Така и не стигна дотам, но кръжеше над нас, крещеше и се опитваше да изпишеш съобщения с килима в небето.

Магнус бе връхлетян от внезапен ярък спомен за вятър и звезди в косите, и за думите, които се беше опитвал да изпише. За щастие, не смяташе, че Рейгнър и Катарина говорят този език.

— Тогава спрахме да хапнем — продължи Катарина. — Ти много настояваше да опитаме местен специалитет, който наричаше куи. Наистина беше много вкусно, макар че ти още беше много пиян.

— Сигурен съм, че дотогава съм поизтрезнял — възрази Магнус.

— Магнус, опитваше се да флиртуваш с чинията си.

— Аз съм много свободомислец!

— Рейгнър обаче не е — каза Катарина. — Когато разбра, че ни храниш с морски свинчета, те удари с чинията по главата и тя се счупи.

— И така е приключила нашата любов — каза Магнус. — Е, добре. И без това връзката ми с чинията е била обречена. Катарина, сигурен съм, че храната ми се е отразила добре, и е много мило от твоя страна да ме нахраниш и да ме сложиш да си легна...

Тя поклати глава. Изглежда, се наслаждаваше на всичко това като кошмарна бавачка, която разказва на дете, което не харесва особено, страховитата приказка за лека нощ.

— Ти се строполи на пода. Честно казано, помислихме си, че ще е най-добре да те оставим да поспиш там. Решихме, че ще полежиш

известно време, но още щом извърнахме очи, ти офейка. Рейгнър твърди, че те е видял как драпаш към килима и пропълзяваш на него като огромен малоумен рак.

Магнус не искаше да повярва, че е направил подобно нещо. Рейгнър не беше достоверен източник.

— Вярвам му — каза Катарина предателски. — Ти едва се държеше на крака още преди да те халоса с чинията. Освен това не мисля, че храната ти се отрази добре, защото, когато полетя отново, закрепця, че виждаш огромни маймуни, птици, лами и котенца, нарисувани по земята.

— Милостиви небеса! — изпъшка Магнус. — Явно съм започнал да халюцинирам. Това е сериозно. Мисля, че... почти никога не съм бил толкова пиян. Моля те, не питай кога със сигурност съм бил най-пиян, това е много тъжна история, в която е замесена и клетка за птици.

— Всъщност не халюцинираше — каза Катарина. — Щом се качихме на хълма и закрепяхме: „Слизай веднага, идиот такъв“, видяхме огромни рисунки по земята. Те са грандиозни и красиви. Мисля, че са част от древен ритуал за призоваване на вода от земята. Струваше си да дойдем в тази страна само за да ги видим.

Магнус още натискаше глава дълбоко във възглавницата, но леко се възгордя.

— За мен винаги е удоволствие да обогатявам живота ти, Катарина.

— Но не беше никак величествено и красиво — каза тя, — да оповръщаш тези мистични и невероятни фигури от отдавна изчезнала цивилизация. От небето. И много продължително.

За миг Магнус изпита съжаление и срам. А след това изпита предимно порив отново да повърне.

По-късно, когато вече беше трезвен, отиде да види рисунките по платото Наска и да запази завинаги в паметта си издълбаните в чакъла линии, които разкриваха глината и описваха огромни сложни фигури: птица с разперени в полет крила, маймуна, чиято опашка му се стори доста неприлично завъртяна — той, разбира се, одобри това — и още една фигура, която вероятно беше човек.

Когато през 30-те и 40-те години на двайсети век учените откриха знаците на Наска и започнаха да ги проучват, Магнус леко се

подразни, сякаш издълбаните в камъка фигури бяха негова собственост.

Но след това се примири. Хората винаги правеха така: оставяха си съобщения между страниците на книга или издълбани в камък. Сякаш протягаха ръка през времето и се опитваха да достигнат до друга, въображаема ръка. Хората не живееха вечно. Те можеха само да се надяват, че сътвореното от тях ще остане.

Магнус реши да позволи на хората да предадат своето съобщение.

Но това го реши много, много по-късно. В деня, когато видя за първи път знаците на Наска, той имаше друга работа за вършене. Трябваше да повърне трийсет и седем пъти.

След трийсетия път му стана много зле и Катарина се притесни.

— Наистина ми се струва, че имаш треска.

— Нали не спирам да ти повтарям, че ми е ужасно зле — отвърна той студено. — Вероятно умирам, не че на вас, неблагодарници, ви пука.

— Не трябваше да ядеш морското свинче — обади се Рейгнър и се изсмя.

Явно таеше злоба.

— Твърде слаб съм, за да се надигна — каза Магнус на онази, която се грижеше за него и не показваше мерзко удоволствие от страданията му. Постара се да добие особено жален вид. Подозираше, че точно сега това му се удава с лекота. — Катарина, би ли...

— Няма да хабя магия и енергия, която може да спаси животи, за да лекувам последствия от прекарана в крайно пиянство и кръжене на големи височини нощ!

Добиеше ли Катарина сериозен вид, край. Повече полза щеше да има, ако се оставеше на нежнозелената милост на Рейгнър.

Магнус тъкмо щеше да направи опит, когато Катарина обяви замислено:

— Според мен ще е най-добре да опитаме някое от месните мундански лекарства.

Оказа се, че мунданите в тази част на Перу практикуват медицина, като разтриват тялото на страдалеца с морско свинче.

— Настоявам да прекратиш това! — заропта Магнус. — Аз съм магьосник и мога да се излекувам сам, а мога и да ти взривя главата!

— О, не. Той бълнува, обезумя, не го слушай — каза Рейгнър. — Продължавай да го натриваш със свинчето!

Дамата с морските свинчета ги изгледа невъзмутимо и продължи да си върши морскосвинчевата работа.

— Кротувай, Магнус — обади се Катарина, която беше лишена от всякакви предразсъдъци, винаги се интересуваше от нови области в медицината и сега вероятно искаше Магнус да послужи като безпомощна пешка в нейната любознателна игра. — Нека магията на морското свинче потече в теб.

— Да, наистина — каза Рейгнър, който изобщо не бе лишен от предразсъдъци и се изкикоти.

На Магнус цялата процедура не му се видя толкова смешна. Като дете беше пил джаму много пъти. В него имаше жлъчка от коза (ако извадиш късмет — и жлъчка от алигатор, ако не извадиш). А морските свинчета и джамуто бяха за предпочитане пред кръвопускането, което един тип се опита да му приложи в Англия.

Той просто не смяташе мунданската медицина за особено поносима и му се щеше да бяха изчакали да му олекне малко, преди да му приложат тези лечителски процедури.

Няколко пъти се опита да избяга и беше обуздан със сила. Оттогава Катарина и Рейгнър обичаха да разиграват момента, в който Магнус искаше да отнесе морските свинчета със себе си и не спираше да крещи: „Свобода!“ и „Вече аз съм вашият водач“.

Съществуваше и много голяма вероятност да не е изтрезнял напълно.

Към края на този кошмарен ритуал едно от морските свинчета беше изкормено и вътрешностите му бяха щателно изследвани, за да се разбере дали лекарството е дало резултат. При тази гледка на Магнус пак му се доповръща.

Няколко дни по-късно, в Лима, след като цялата тази травма и морските свинчета останаха в миналото, Катарина и Рейгнър най-сетне му се довериха достатъчно, за да му позволят едно — само едничко, и то под обидния им надзор — питие.

— Какво казваше преди, през Онази нощ? — попита Катарина.

С Рейгнър вече я наричаха така и Магнус дори чуваше главните букви.

— Не се заяждай — отвърна той гневно. — Вече не искам да съм кактус и да живея в пустинята.

Катарина примигна объркано, смръщи се, а после явно ѝ просветна.

— Не, нямам това предвид, но е добре да го знам. Питам за хората и любовта.

Магнус не изгаряше от желание да мисли за жалките си брътвежи в нощта, когато му разбиха сърцето. Няма смисъл да тънеш в скръб. Той не смяташе да се самосъжалява. Самосъжалението беше за слоновете, за депресираните хора и за депресираните слонове.

Катарина обаче продължи въпреки мълчанието му.

— Аз съм родена с този цвят. Като малка не знаех как да използвам магическия прах. Затова изглеждах такава, каквато съм, дори когато не беше безопасно. Майка ми разбра какво представлявам в мига, в който ме видя, и ме скри от света. Отгледа ме тайно. Направи всичко по силите си да ме защитава. Бяха ѝ причинили голямо зло, а тя отвръщаше с любов. Всеки излекуван от мен човек е изцелен в нейна памет. Върша това в нейна чест и за да се уверя, че когато е спасила мен, е спасила безброй животи през вековете.

Тя погледна сериозно към Рейгнър, който седеше до масата и се взираше с неудобство в ръцете си, но реагира на мълчаливата покана.

— Моите родители си мислеха, че съм дете на феите или нещо подобно — каза той. — Защото бях с цвета на пролет, както казваше майка ми — добави и се изчерви в смарагдово. — Очевидно нещата се оказаха малко по-сложни, но дотогава вече ме бяха обикнали. Винаги са ме обичали, въпреки че постоянно създавах бъркотия у дома и мама казваше, че съм бил много нацупено бебе. Но го израснах, разбира се.

Това изявление бе последвано от любезно мълчание.

Магнус си помисли, че е по-лесно да приемеш едно дете на феи, отколкото мисълта, че демони са измамили или наранили жена — а в по-редки случаи мъж — и след това се е появило белязано дете, което да напомня на родителите си за тяхната болка. Магьосниците винаги се раждаха от това — от болка и демони.

— Не бива да го забравяме, когато се почувстваме откъснати от хората — каза Катарина. — Дължим много на тяхната обич. Живеем вечно благодарение на човешката любов, която е люляла чудати деца в

люлките и не се е отвърнала и отчаяла от тях. Аз знам от коя кръвна линия съм наследила душата си.

Седяха пред къщата, в обградената с високи стени градина, но Катарина както винаги беше по-предпазлива от всички. Тя се озърна в мрака, преди да запали свещта на масата. Светлината лумна от нищото между шепите ѝ и превърна бялата ѝ коса в коприна и бисери. На това внезапно сияние Магнус видя усмивката ѝ.

— Нашите бащи са демони — каза Катарина. — Нашите майки са героини.

Това, разбира се, беше истина.

Повечето магьосници бяха родени с явните знаци на същността си и някои умираха още като деца, защото родителите им ги изоставяха или ги убиваха, защото ги смятаха за чудовища. Други обаче бяха отгледани, като Катарина и Рейгнър, с любов, която бе по-силна от страха.

Магьосническият белег на Магнус бяха очите му. Те имаха издължени зеници и блестящ, зеленикавозлатист цвят, но тези особености не се бяха появили веднага. Той не беше роден със синя или зелена кожа като Катарина и Рейгнър, а приличаше на човешко бебе с необикновени кехлибарени очи. Майка му не бе осъзнала веднага, че баща му е демон, не и докато една сутрин не се приближи до люлката и не видя, че детето ѝ се взира в нея с котешки очи.

Тогава тя разбра какво се е случило — че създанието, което една нощ бе отишло при нея в облика на съпруга ѝ, не е било нейният съпруг. А когато го осъзна, изгуби желание за живот.

И не живя повече.

Магнус не знаеше дали е била героиня. Беше твърде малък, за да я познава или за да разбере напълно болката ѝ. Не беше сигурен така, както Рейгнър и Катарина изглеждаха сигурни. Не знаеше дали когато е научила истината, майка му е продължила да го обича, или цялата ѝ любов е била потушена от мрака. Мрак, по-дълбок от онзи, който майките на приятелите му бяха познали, защото бащата на Магнус не беше обикновен демон.

— Видях Сатаната — промърмори той в тъмното, — как падна от небето като светкавица.^[5]

Катарина се извърна към него.

— Какво е това?

— Радвайте се, че вашите имена са изписани на Небесата, скъпи мои — каза Магнус. — Толкова съм развълнуван, че трябва да се смея и да ударя още едно питие, за да не се разридая.

След това отново тръгна на разходка.

Сега си спомни защо в онази мрачна пиянска нощ им беше казал, че иска да отиде до Мокегуа. Беше ходил там веднъж и не остана дълго.

Мокегуа на кечуа означава „тихо място“ и градът беше именно такъв, поради което Магнус не се чувстваше удобно в него. Спокойните павирани улици и площадът с фонтана от ковано желязо, където играеха деца, не му подхождаха.

Неговата житейска философия бе да не се задържа никъде и в градове като Мокегуа разбираше защо има нужда от постоянно движение. Защото в противен случай някой можеше да го види такъв, какъвто всъщност е. Не че смяташе това за толкова ужасно, но едно гласче в главата му не спираше да го предупреждава: Не се задържай никъде; иначе цялата илюзия ще изчезне от само себе си.

Магнус си спомни как лежеше на сребърния пясък в нощната пустиня и мислеше за тихите места, които не бяха за него, и как понякога вярваше — както вярваше в хода на времето, в радостта от живота и в абсолютната безпощадност и несправедливост на съдбата — че на света не съществува и никога няма да съществува спокойно местенце за него. Да не изпитваш Господа, твоя Бог.

Не беше мъдро да изпитва и ангелите, дори падналите такива.

Прогони този спомен. Е, какво пък, все пак винаги го чакаше някое приключение.

Сигурно ще си помислите, че зрелищният запой на Магнус онази нощ и безбройните му престъпления са станали причина за прогонването му от Перу, но случаят съвсем не е такъв. Колкото и да е невероятно, беше му разрешено да се върне там. Много години по-късно той го направи, този път сам, и наистина откри още едно приключение.

1962 г.

Магнус вървеше по улиците на Куско, покрай манастира „Ла Мерсед“ и после по Кайе Мантас, когато чу мъжки глас. Първо му

направи впечатление носовото му звучене, а след това забеляза, че гласът говори на английски.

— Не ми пука какво казваш, Кити. Продължавам да твърдя, че можехме да вземем автобус до Мачу Пикчу.

— Джефри, няма автобуси от Ню Йорк до Мачу Пикчу.

— Е, така е — каза Джефри след кратко мълчание. — Но ако искат Националното географско дружество да включи това окаяно място в регистрите си, могат поне да организират автобусна линия.

След това Магнус ги видя — вървяха под арките, които опасваха улицата, щом подминеш камбанарията. Джефри имаше нос на човек, който никога не млъква. Човката му се белеше, изгоряла от слънцето и сухия въздух, а някога острият ръбове на белите му панталони сега висяха като печални, умиращи цветя.

— Да не говорим за местните — каза Джефри. — Надявах се, че ще направим няколко свестни снимки. Очаквах да са много по-колоритни...

— Те не са тук за ваше забавление — каза Магнус на испански.

Кити се обърна, щом чу гласа му и Магнус видя дребното ѝ дяволито лице и червената коса, която се извиваше под периферията на много голяма сламена шапка. Устните ѝ също се извиваха.

След малко се обърна и Джефри.

— О, браво на теб, моето момиче — рече той. — Ето това се казва живописен екземпляр.

Имаше право. Магнус носеше на врата си половин дузина шалчета в различни цветове, които го превръщаха във фантастична дъга. Той обаче не беше особено впечатлен от наблюдателността на Джефри, който явно не можеше да допусне, че човек с тъмна кожа също е турист.

— Какво ще кажеш да те снимам, а? — попита Джефри.

— Ще кажа, че си идиот — отвърна Магнус със сияйна усмивка.

Той все още говореше на испански. Кити се изсмя, но се престори, че кашля.

— Попитай го ти, Кити! — рече Джефри с маниера на човек, който кара куче да изпълни номер.

— Моля да го извините — каза тя на лош испански.

Магнус се усмихна и демонстративно ѝ предложи ръка, а тя заподскача по каменните плочи, изгладени като вода от времето, и

хвана ръката му.

— О, колко очарователно. Мама ще хареса тези снимки — обяви Джефри ентусиазирано.

— Как го търпите този? — поинтересува се Магнус.

Те се усмигнаха като актьор — със зъбати, възторжени и абсолютно неискрени усмивки.

— С известни трудности.

— Нека ви предложи нещо друго — каза Магнус ухилен и през стиснати зъби. — Избягайте с мен. Още сега. Това ще е най-невероятното приключение, обещавам ви.

Кити се втрени в него. Джефри се обърна, търсеше някой да ги снима и тримата. Магнус видя, че зад гърба му Кити лека-полека разцъфва в доволна усмивка.

— О, ами добре. Защо не?

— Отлично — рече Магнус.

Той се завъртя, хвана я за ръка и хукнаха през смях по озарената от слънцето улица.

— Няма да е зле да побързаме! — извика Кити, останала без дъх. — Със сигурност скоро ще забележи, че му свих часовника.

Магнус примигна.

— Моля?

Зад тях се вдигна глъчка, която притеснително напомняше на суматоха. Макар и не по негова вина, Магнус беше добре запознат с виковете „Полиция“ и с шума от преследване.

Той издърпа Кити в една странична уличка. Тя още се смееше и разкопчаваше копчетата на блузата си.

— Може да им отнеме известно време — прошепна Кити, а седефените копчета се разделиха достатъчно, за да разкрият внезапния блясък на смарагди и рубини, — докато се усети, че откраднах и бижутата на майка му.

Тя го изгледа дръзко, а той избухна в смях.

— Много богати и досадни мъже ли си измамила?

— Както и техните майки — рече Кити. — Можех да им отмъкна цялото семейно имане или поне среброто, но един красив мъж поиска да избягам с него и си казах: „Защо пък не“.

Преследвачите приближаваха.

— Ще останеш много доволна от решението си — обеща ѝ Магнус. — Ти ми показа твоята тайна, а аз ще ти покажа моята.

Той щракна с пръсти, за да създаде диря от сини искри и да впечатли дамата. Кити беше достатъчно умна, за да осъзнае какво става още щом първият преследвач надзърна в алеята и продължи да тича.

— Те ни подминават — ахна тя. — Направил си ни невидими.

Магнус изви вежди и описа изразителен жест с ръка.

— Както виждаш... те не ни виждат.

Досега хората винаги се шокираха, плашеха и смайваха от способностите му, но Кити се хвърли в прегръдките му.

— О, красиви непознати — рече тя. — Какво ще кажеш да се захванем с магически престъпления?

— Звучи ми като приключение — отвърна Магнус. — Но искам да ми обещаеш, че ще крадем само от дразнещи глупаци и ще пръскаме всичко за пиячка и безполезни дрънкулки.

Кити притисна устни в неговите.

— Заклевам се.

Те се влюбиха, не за един живот на смъртен, а за едно лято на смъртен — лято на смях, бягства и преследване от полицията в няколко страни.

Най-любимият спомен на Магнус от това лято беше един образ, който никога нямаше да забрави: последната снимка от апарата на Джефри, на която се виждаха мъж с разноцветни багри на шията и жена, която криеше багри под бялата си блузка. Те се усмихваха на шега, в която Джефри не беше посветен.

Но колкото и да е шокиращо, това, че Магнус внезапно се отдаде на престъпленията, не стана причина за прогонването му от Перу. Върховният съвет на перуанските магьосници се събра тайно и след няколко месеца Магнус получи писмо, което обявяваше, че му е забранено да стъпва в Перу под смъртна заплаха и заради „неописуеми престъпления“. Въпреки запитванията му така и не получи отговор защо е прокуден. И до днес, а вероятно и завинаги, причината за прогонването му от Перу си остава мистерия.

[1] Рядко срещана разновидност на южноамериканската напитка chicha. За приготвянето ѝ се използва екстракт от плодовете на

перуанското пиперено дърво. — Б.р. ↑

[2] Индиански езици на местното население в Перу и Боливия. — Б.пр. ↑

[3] От испански — „гуляй“. — Б.пр. ↑

[4] Вещество, съставено от изпражнения и други отпадъчни вещества от птици, прилепи и тюлени. При сух климат се натрупва по крайбрежията на Перу, Калифорния и Африка. Високото съдържание на азот, фосфорна киселина и калий го превръща в ценна суровина за производство на торове за земеделието. — Б.р. ↑

[5] Лука, 10:18. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.